

Daubis

№ 4 • 1965

— *Nerūzējieties! Kad sanemsim no bāzes, atdosim!*

A. Štankeviča zīm.

— PĀRTRAUKT PERĒSANU! INVENTARIZĀCIJAI

E. Oša zīm.

KARAVĪRU HUMORS

PĀRPRATUMS

Seržants: — Kareivi Viksna, esmu pārliecināts, ka nespodrinātos zābakos jūs redzu pēdējo reizi.

Kareivis: — Vai tad jūs demobilizējaties, biedri seržant!

TIKAI PEC SARAKSTA

Pēc sardzes maigas iepriekšējais dežurants nodod jaunajam dežurantam rotas inventāru.

— Kāpēc mucā nav ūdens? — jautā pieņēmējs.

— Inventāra sarakstā tāda marla neskaitās.

MIEGAMICE

— Eh, kādu jauku sapni es sonakt redzēju...

— Sonakt? Bet tu taču bijī dežurants...

PĀRSTEIDZIBA

— Lai kazarmās būtu labāka kārtība, ierosinu norīkot pastāvīgu telpu kopēju.

— Labs priekšlikums, norīkosim tevi.

— Biedri! Ņemu savu priekšlikumu atpakaļ.

SAUDZIGAIS

— Slikti šaujat, kareivi Salmīn, — tikai viens trāpījums!

— Es mērķa figūru saudzēju, žēl bija sašaut.

ATTAISNOJIES

— Ar ko jūs izskaidrojat savu patvaļīgo prombūtni?

— Devos palīgā kareivim Ivanovam, jo gribēju atturēt biedru no pārkāpuma. Tāda ir reglamenta prasība.

— Bet viņam bija atvaļinājuma zīme.

— Jā? To es nezinažu.

— KĀPĒC VIŅI REFERENTAM TĀ UZSPĒZI
— LAI APSPIESTU KRITIKU.

E. Ruzmaņa zīm.

Man patik patērzēt...

Man patik patērzēt. Ļoti patik. Klusēšana nav manā dabā. Lai citi klusē, man ne prātā nenāki! Piemēram, kad pārgājiena laikā atpūšamies. Kā tu sēdēsi klusīgām! Soļojot ierindā, sarunāties nedrīkst. Bet es taču neesmu zivs! Vai tad atpūšoties arī jāklusē? Atpūšoties es viens pats varu sarunāt vairāk nekā vesela konferencesjē brigāde.

Arī uzdziedāt man patik. Vai kādu joku palaist. Bet nostāstu zīnu bez gala. Tikai pēdējā laikā sāku manīt, ka nevtens mani negrib klausīties. Tas pēc notikuma autobusā, kad palīdzēju Nikolajam. Bet stāstīšu īsi. Labāk desmit īsu nostāstu nekā viens garš, jo īsais uzreiz ķeras vērsim pie ragiem, bet garais allaž sākas ar laika un dabas aprakstiem. Piemēram, tā: «Laiks bija burvīgs, debesis zilas, trallināja cīruļi...» utt.

Tad, lūk, svētdien mēs ar Nikolaju devāmies pastaigāt. Protams, ar atļaujam, viss kā nākas. Pilsētā pazīstamas meltenes gaidīja. Bijām norunājuši kopīgi aiziet uz kino. Nikolajs, kā vienmēr, iet un klusē. Vairāk neko nedzirdēsi kā «jā» un «nē». Man tāpēc visu ceļu nācās runāt divreiz vairāk. Nu ko, es — labprāt.

Pie autobusa pieturas mūs gaidīja Rīta un Nīna. Uzposušās, priecīgas. Es sasveicinājos par sevi un par Nikolaju arī. Ko lai dara, šis mēis laikam kazarmās aizmirsts. Nabagā Rīta, viņai būs garlaicīgi. Nospriedu, ka man jāpalīdz, jo, kur esmu es, tur garlaicības nav. Varu runāt no rīta līdz vakaram un no vakara līdz rītam.

Iekāpjām autobusā. Cilvēku pilns, jo laiks burvīgs. Sāku ar meitenēm tērzēt, rādu pa logu ielas, stāstu, uz kuriem katra no tām aizved. Viena, teiksim, uz kino, otra uz parku, cita uz kafejnīcu. Kā redzat, man galvā labu ideju netrūkst.

Braucām. Ja kādam uzkāpju uz kājas — pieklājīgi atvainojos. Man pieklājīgi atbild: «Lūdzu!» Un tā brauciens jauki un saskanīgi turpinās. Te pēkšņi troksnis. Autobusā iesvempjas kāds piedzēries. Tāds lēlis, plecīgs. Rūtnai nekrlā, mati kā sarī gaisā. Biļeti neņem, bet sāk izrunāties. Kāds jauneklis viņam aizrāda: «Lūdzu, pilsoni, uzvedieties pieklājīgāk!» Šis atcērt: «Bet man tā patīk!» Nosvētī visus braucējus un piebilst: «Ja kādam nepatīk, lai vācas ārā!»

Te, redzu, caur drūzmu spraucas Nikolajs, saņem pienci pie krekla pogas un saka: «Lai būtu miers un kļusums, citādi izmetīšu no autobusa un nogādāšu milicijā!» Bet zellis jau cīlā dūrī Nikolajam pie paša deguna. Es saku: «Tu rādī dūrī pretī! Lai sajēdz, ar ko darīšana!» Taču Nikolajs manu padomu neklausīja, laikam jau autobusa troksni nebija dzirdējis. Pieturā viņš saņēma daudzoņu ap vidukli un mīļi kā brāļi izvadīja ārā — milicim tieši rokās. Tad iekāpa atpakaļ autobusā. Laudivs viņu slavēja: «Biedri kareivi, to jūs ļoti izdarījāt, paldies!» Bet Nikolajs neko, — ek, ir ar posts ar tiem nerunīgajiem! — tikai smaida un klusē. Lai sabiedrība domā ko grib. Bija jātejaucas man. Tad nu es paskaldroju, ka tā rīkotos katrs īsts karavīrs! Galu galā, tas mūsu pienākums, mūs tā audzinā! Tikai nez kādēļ nevtens mani neklausījās. Bet Rīta un Nīna sminēja!

Dīvaini, rotā arī mani valrs neklausās. Latkam tāpēc, ka atkārtojos. Vajadzēs atsvaidzināt repertuāru. Neesmu jau Nikolajs, kam katrs vārds ar knīpstangām jāvelk ārā...

V. LANDO

— TEV ZYANA NO RŪPNICAS
— PASAKI, KA ESMU AIZŅĒMĒTS LĪDZ KAKLAM!

— ČĒP AR TĀS PANKŌKAS KĀ LUPATAS,
NE SAGRĪEZT NEVAR!

— KO JOS SAKĀT PAR OPUSU NR. 21
— ES TUROS PIE CINANDALI NR. 1.

— TAGAD VARĒSU PĀRLIECINĀTIES,
VAI MAN IR ISTI DRAUGI...

I. Melgaila zīmējumi

Starp citu

Gurķis sevi klusībā uzskatīja par
apcīrptu kaktusu.

*

Vīpa prātojumi bija tik dziļi, ka
tanis noslīka vīsa to jēga.

*

Pasaiki, ko tu apskaud, un es pa-
teikšu, kas ir tavi draugi.

*

Brīnums, kā ple lauļības ostas
vērtiem vēl nav izlīktas bridināju-
ma zīmes.

*

Cilvēku sliktās īpašības ir mate-
riāls, kas veido labas attiecības
starp runiņiem draugiem.

*

Daži eksponēto gleznu rāmji at-
stāja mākslinieciski nobelgtu darbu
iespaidu.

KUR PALIKUŠI MILŽI?

Atbraucēju bija pavisam desmit — cienīja-
ma izskata pilsopi ar portfeļiem rokās. Izkā-
puši Saldū no autobusa, viņi nostājās un vēri-
gi aplūkoja garāmgājējus.

— Sakiet, lūdzu, — viens no atbraucējiem
jautāja večukam, kas slaucīja lelu, — kur
te dzīvo milži?

— Milži? — večuks pabilsināja acis.

— Jā, neparasti liela auguma cilvēki! Nu,
apmēram tādi kā Jānis Krūmiņš.

— Nav redzēti!

— Varbūt jums, vecotēv, ir vāja redze?
Mēs droši zinām, ka Saldus rajonā dzīvo vis-
maz 1600 milžu. Pie tam viņi visi spēlē te-
nisu...

— Es šito lelu slauku jau trīsdesmit gadus,
bet, goda vārds, par tiem milžiem tā man ir
pirmā dzirdēšana!

Cik varēja noprast, atbraucēji večukam ne-
ticēja. Izvilkuši no portfeļiem ķīkerus, viņi
sāka pētīt pedas, ko gājēji bija leminuši snie-
gā.

Pamazām ap atbraucējiem salasījās zinkāri-
go pūlītis.

— Kas tie tādi ir? — skanēja paklusl jautā-
jum). — Viņi meklē milžus, — večuks atbildē-
ja. — Pie tam nevis parastos milžus, bet tos,
kas spēlē tenisu.

Kāds no zinkāriņajiem piegāja atbraucē-
jiem klāt, padeva labdrienu un, gudri sminot,
sacīja:

— Es saprotu gan, jūs esat basketbola
komandu treneri un meklējat gara auguma
spēlētājus!

— Ai nē! — viņam atbildēja iesirms virs
zelta brillēs. — Mēs esam antropologu ekspe-
dīcija. Antropologi, kā zināms, ir ļaudis, kas
pēti cilvēka izcelšanos, attīstību, ķermeņa pro-
porcijas un tamlīdzīgas lietas. Mūs sevišķi in-
teresē rajoni, kur dzīvo neparasta auguma
cilvēki. Piemēram, Saldū dzīvo milži...

— Blēpas! Te dzīvo parasta auguma cil-
vēki.

— Kā tad tā? — antropologi saskatījās.
— Mēs paši savam acim redzējam pasūtīju-
mu, ko Saldus paterētāju biedrība iesniegusi
rūpnīcai «Sarkanais kvadrāts». Tur skaidri
teikts, ka Saldus iedzīvotāju vajadzībām jā-
izgatavo 1600 pāru 46. un 47. numura tenisa
kurpes. Ļoti reti gadās sastapt cilvēku, kas
valkā 45. numuru, kur nu vēl 46. un 47. Iz-
pētīt, kāpēc masveidīgi radušies tik milzīga
auguma ļaudis, ir katra antropologa sapnis.

— Pasūtījumā, bez šaubām, ir levliesusies
kļūda! — no ļaužu bara atskanēja drūma
balss.

— Neticam! Kamēr pasūtījums no Saldus
nonāk līdz rūpnīcai, to taču pārbauda augstāk
stāvošas tirdzniecības organizācijas!

— Ar visu pārbaudi dažreiz gadās nei-
protams jucekļi, — drūmā balss nepieļūdza-
mi turpināja. — Rīgas «Bērnu pasaule» rude-
nī atteicās no rūpnīcai pasūtītajām bērnu ga-
lošām, bet Universālveikals tajā pašā laikā lū-
dza, lai galošu dod pēc iespējas vairāk, jo
pirceļi tās joti pieprasot. Un tā bija taisnība:
galošas izpirka viens divi!

— Te nav runa par galošām, bet par te-
nisa kurpēm!

— Ar tenisa kurpēm nav labāk. Pagājušā
gada otrā ceturksnī Sporta un juvelieru iz-
strādājumu tirdzniecības uzņēmums atteicās
no paša pasūtījumiem un tikai trešajā ceturk-
snī atjēdzās: «Jāspēlē teniss, dodiet steidzīgi
kurpes!»

Antropologi nepadevās:

— Tas bija pagājušajā gadā, bet tagad,
kad rūpnīcas strādās tikai pēc tirdzniecības
organizāciju pasūtījumiem, katrs skaitlis
pasūtījumā jāraksta ar prātu un apdomu. Citā-
di radīsies tāda putra, ko pat ar 48. numura
galošām nevarēs izbriest. Piemēram, vai jūs
varat iedomāties, kāds liktenis gaida šos 1600
pārus gigantisko tenisa kurpju, ja vietējie
milži tās neizpirks?

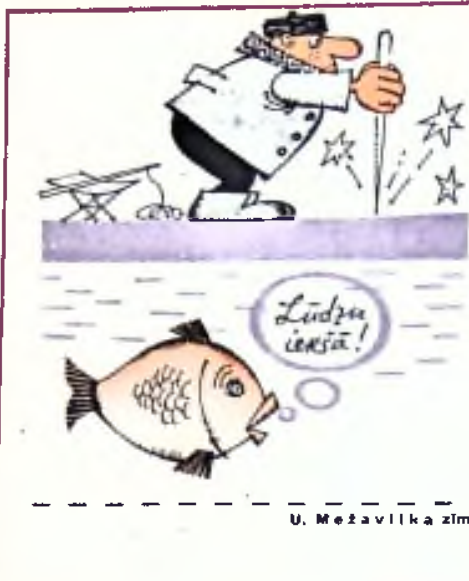
— Jā, es varu iedomāties — tās gadiem
gulēs velkalu plauktos, kamēr norakstīs un,
kā mēdz teikt, atdos cūkām.

... Vai antropologi vēl ilgi Saldū meklēja
milžus, to neviens skaidri nevar pasacīt. Un
tomēr šī ekspedīcija nepalika bez sekām
— tā levērojami bagātināja zinātni. Nesen
kāda antropoloģiskā žurnālā varēja lasīt:

«Jau sen ir neapgāzami pierādīts, ka cilvē-
ki pirms 10.000 gadiem tenisu spēlēja basām
kājām, jo neviena izrakumā arheologi tenisa
kurpes nav atraduši!»

Tagad šai neizprotamajai parādībai radies
izskaidrojums. Akmens laikmeta cilvēki ir
spēlējuši tenisu basām kājām tāpēc, ka toreiz
velkalos bijušas pārāk liela izmēra tenisa
kurpes, kas vēlāk norakstītas un izbarotas
mamutiem.

A. VECKUMĒLS

U. Mežavilka zīm.

— CIETUSĀIS PATS IR SPĒJIS IERASTIES UZ BIEDRU TIESU, TĀPĒC VAI-
NĪGAJAM ŠOREIZ PIETIKS AR SABIEDRISKO NOPELUMU. TĀ VIŅAM BŪS
BARGA MĀCĪBA!

G. Bērziņa zīm.

A. NEIBARTS

Epitafijas

INTRIGANTE!

Tess-ss! Te, garāmējē, klusāk runā tu,
Jo zemē quidīts zārks ar lietu atslēgcaurumu.

CILVEKAM, KURAM BIJA PAZĪSANĀS

Šim slimniekam pie «kaktus» ārstā bija «blats».
Un rezultātu... taigad redzi pats.

KĀDAM LEKTORAM

Seit dalirunīgais bēdīgu ir nēmis galu —
Nav spējis vārdu jūrā sasniegt «Beigu matu».

— DODIET MAN SODZĪBU UN IEROSĪMĀJUMU
GRĀMATUI GRĪBU IERAKSTĪT PATĒCĪBU PAR
JOSU PĀSAIZLIEDZĪGO DARBU.

N. Zvirbuļa zīm.

KADRU ROTĀĻAS

1. ROTAĻA — «PARCELSANA».

Sai rotaļā sākumā piedalās tikai divi cil-
vēki. Viens no tiem tēlo patērētāju biedrības
valdes priekšsēdētāju, otrs — kādas ēdnīcas
bufetes vadītāju.

Bufetes vadītājam jāprot paaugstināt ēdī-
nu un dzērienu cenas. Bet jārikojas tā, lai ne-
viens to nemanītu. Pretējā gadījumā pre-
ču pārdošana par augstākām cenām uz laiku
jāpārtrauc. Vēlāk atkal nemanot tās jāpa-
augstina. Tiklīdz pamana, atkal jāpārtrauc.
Tā tas notiek piecas sešas reizes.

Pēc tam valdes priekšsēdētājs raksta pavē-
li. Piemēram, tā: «Par atkārtotu nepareizu
cenu paaugstināšanu izsaku stingro rājīnu un
brīdinu, ka pie līdzīgu gadījumu atkārtotā-
šanās tiks atbrīvota no darba.»

Pēc šīs pavēles rotaļu atkal kādu laiku tur-
pina tādā pašā garā, līdz beldzot bufetes va-
dītāju atbrīvo no darba un pārceļ citā darbā
— par virtuves strādnieci.

Taigad rotaļā aktīvi iesaistās vēl viens cil-
vēks — jauna bufetes vadītāja. Kad arī šī jā-
atbrīvo no darba, valdes priekšsēdētājs atkal
raksta pavēli. Piemēram, tā: «Par atkārtotiem
iztrūkumiem sabiedriskās ēdināšanas bufetē
atbrīvoju no darba bufetes vadītāju un pārce-
ļu darbā par virtuves strādnieci. Un virtuves
strādnieci pārceļu darbā par bufetes vadītā-
ju.» Vārdu sakot, bijušā bufetes vadītāja nāk
atpakaļ un jaunā iet uz virtuvi par strādnieci.

Tā rotaļu var turpināt, kamēr apnik, val
arī tik ilgi, kamēr to kāds izjauc.

Pavēju paraugi ņemti no Auces patērētāju
biedrības, kur rotaļā piedalījās valdes priekš-
sēdētājs b. Kaprālis un sabiedriskās ēdinā-
šanas bufetes darbiniece Valerijana Pleikšne
un Valentīna Ročka.

2. ROTAĻA — «APZINĪGIE UN NEAPZINĪGIE».

Sai rotaļā jau piedalās kādi četri vai pieci
cilvēki. Visi sasēstas ap galdu un tēlo patērē-
tāju biedrības valdes sēdi. Viens no rotaļas

dalībniekiem tēlo neapzinīgo, visi pārējie —
apzinīgos. Apzinīgie neapzinīgajam uzdod
jautājumus. Piemēram, tā:

1. **apzinīgais:** — Val iztrūkumi ir biju-
ši?

Neapzinīgais: — Ir gan bijuši, bet tie ra-
dās neapzinīgi. Turklāt — es labošos.

2. **apzinīgais:** — Val pārpalikumi ir biju-
ši?

Neapzinīgais: — Ir gan bijuši, bet tie man
radās neapzinīgi. Turklāt — es labošos.

3. **apzinīgais:** — Val cenas precēm patva-
līgi esat paaugstinājis?

Neapzinīgais: — Esmu gan, bet neapzinīgi.
Turklāt — es labošos.

4. **apzinīgais:** — Val ēdnīcas vadītāju klaus-
sāt un val viņas rīkojumus izpildāt?

Neapzinīgais: — Dažreiz neklausu un ne-
pildu, bet tas viss notiek neapzinīgi. Turklāt
— es labošos.

Paši rotaļas dalībnieki var izdomāt arī ci-
tus jautājumus un rotaļu turpināt, cik ilgi
vien patīk. Kad rotaļu beidz, patērētāju
biedrības valdes priekšsēdētājam jāuzraksta
pavēle. Apmēram šāda: «Tā kā iztrūkumi,
pārpalikumi, cenu paaugstinājumi utt. rad-
šies neapzinīgi un Neapzinīgais solās laboties,
atstāt Neapzinīgo darbā zem stingras kontro-
les.»

SI ir viena no jaunākajām rotaļām patērē-
tāju biedrību sistēmā. Spriežot pēc b. Pleikš-
nes raksturojuma, kas ir ļoti līdzīgs iepriekš
minētajai pavēlei un ko ar savu roku parakstī-
jis b. Kaprālis, arī šī rotaļa jau izmēģināta
Auces patērētāju biedrībā.

Ļoti iespējams, ka drīzumā Auces patērētā-
ju biedrībā izgudros jaunas, vēl interesantā-
kas rotaļas...

Starp citu pašreiz Pleikšne un Ročka abas
vēl strādā minētajā bufetē.

Rotaļas pierakstījis
S. ANTONS

Postiljones bikses

— Ai, darba aizsardzība, kur tu esi? — pastnieks Postiljone nogaudās, kad viņu, diemsta pienākumus pildot, desmito reizi sakoda suns.

Taču viņš tūlīt atjēdzās, ka dzīvo viduslaikos, kad par darba aizsardzību un specapgērbu pat nav ko domāt. Tāpēc pašam vien jāropējās par savu stilbu drošību.

Kaļšanas ateljē pārzinis senjors Stangarelli labprāt pieņēma neparasto pasūtījumu, tikai piebilda:

— Tērauda bikses, godājamais, nav kaut kāda nagliņa vai pakavs. Vajadzīgs metāls!

— Dzelzs lūžņus sagādāšu, — Postiljone pašapmierināti atbildēja un tūdaļ ķērās pie darba.

Pabēdzis sava tecirkņa apgaitu, viņš katru dienu stiepa uz ateljē sarūsējušu katlu, saļautu zobenu vai vēl kādu dzelzs gabalu.

— Varbūt pietiks? — nolīcis kārtējo guvumu uz letes, viņš ikreiz lūdzošam acim skatījās pārzini.

— Ko jūs, mīļais?! — senjors Stangarelli vīpsnāja. — Protams, savākt kaut kas jau nu ir, tomēr biksēm vēl nepietiek, nepietiek...

Postiljone divkāroja pūles. Metālulūžņu

vākšanā iesaistījās viņa sieva, dēli, tuvi un tāli radnieki un bēdžot arī neplīnās viduslaiku skolas skolēni, kas mīlēja Postiljoni tāpēc, ka viņš vienmēr ļoti kārtīgi piegādāja žurnāla «Est bruņnieki!» jaunākos numurus. Koptigiem spēkiem viņi vārda pilnā nozīmē izmēza visu apkārtni. Bēdžot bija savāktis tik daudz dzelzs, ka tās vajadzēja atlikulīkam pietikt, kā viņam šķita, triju dižgabalu atliešanai, par nēka biksēm nemaz nerunājot.

— Ko jūs saprotat mūsu amata lietās? — senjors Stangarelli ironiski nošņauca degunu, kad Postiljone viņam izklāstīja savus apsvērumus. — Vai par dzelzs nodegumu, piedegumu, apdegumu un sadegumu esat padomājis?... Nu, labi, jūs dēļ pacentīšos izkombinēt... Pienāciet pēc mēneša.

Nepacietībā degdams, pastnieks skatīja nedēļas, dienas un stundas. Precīzi noteiktajā laikā, rūpīgi pārsējis tikko sakosto kāju, viņš leradās ateljē.

— Ak tā, jā, jā... atceros... atceros, — senjors Stangarelli sacīja. — Jūs lūdzāt izkalt jums isās biksītes...

— Bikses, senjor, garās bikses! Isās biksītes nekādi nespēs pasargāt manus stilbus no ļaundabīgajiem suņiem.

— Pieņemiet, senjor, manu līdzjutību,

dīemzēl, garajām biksēm nepietiek materiāla.

— Tas ir, kā, nepietiek? — Postiljoni uzskatīja par mīļmīļāko cilvēku visā kvartālā, taču dusmās arī auns dažreiz kļūst briesmīgāks par tīģeri. — Es jūs izvilksu dienas gaismā! — viņš teklēdzās. — Materiāla šim nepietiekoft... Tagad man ir skaidrs, kāpēc dons Cezare, dons Bazare un dons Samovare pēkšņi sāka dīžoties jaunuos bruņukreklos... Es... es...

Bet senjora pārzīņa mīers bija nesatricināms.

— Ei, burš, — viņš teica savam zellim, — aiztec pie augstāk minētajiem bruņniekiem, lai viņi atnāk un lai šīs bledis viņu blātbūtnē pasaka vēlreiz, ka augsti godājamie senjori iekārojuši viņa nožēlojamos lūžņus.

Postiljonom kājas kļuva aukstas.

— Apžēlojieties! — viņš nokrita ceļos. — Es gribēju pateikt gluži ko citu! Dodiet man, lūdzu, sūdzību grāmatu, es ierakstīšu pateicību.

— Lūk, tā jau ir cita runa, — senjors Stangarelli pielaidās. — Bet aizsardzībai no suņiem es jums iztaisīšu, man jau nav žēl, tērauda spēkīti. Protams, no jūsu materiāla, senjor Postiljone...

C. MELAMEDS

Mīļais

«Dadzi!»

Saki, ko lai cilvēki iesāk, ja viņiem katru nakti uzmačigi rādās viens un tas pats sapnis? Nemaz nesmejies, es jautāju ļoti nopietni, jo arī man nav glābina no augšminētā sapņa. Kas tad man sapni rādās? Vispirms spuldzītes, visparastākās elektriskās spuldzītes. Pēc tam veikali, kur plauktos, gliši sarindotas, guļ dzidras un matētas spuldzītes — nem, kādu vēlies. Protams, tie ir tirie murgi, jo pie mums, Kuldīgas rajonā, pat ziemas tumšākajos mēnešos spuldzišu nevienā veikalā nav.

Vai Tu, «Dadzi», nevarētu palūgt Latvijas patērētāju biedrību savienību, lai turpmāk lauku rajoniem iedalītu lielākus spuldzišu fondus. Tad mums nebūtu jāiet gulēt kā vistām pulksten septiņos vakarā, un arī sapni droši vien rādītos citi.

A. RUMBA,
Kuldīga

Cien. «Dadzi!»

Vai tev patīk stilizēti burti? Jā? Man arī patīk. It īpaši tādi drusku neskaidri, kurus lasot, jāpalauza galva — kas tad isti tur rakstīts?

Bet dažiem cilvēkiem nostēpumainās rakstu zīmes nepatīk. Neticī? Nu tad paklausies, kā šie aprobežotie indivīdi uzvedas tramvaju un trolejbusu pieturās. Pienāk, sacīsim, tramvajs, kam maršruts uzkrāsots stilizētiem burtiem. Un tūdaļ atskan neapmierinātas balsis: «Nejēdzībal! Ej nu buries, kas tie par šīju rakstiem! Kāpēc maršrutu neraksta skaidri un salasāmi?» Muļķīgs jautājums! Neraksta tāpēc, lai cilvēkiem būtu par ko palauzit galvas. Tikmēr tramvajs aizbrauc? Nu un tad? Lai gaida nākamo.

J. JEPINB,
Rīga

— DODIET RĪKOJUMU, LAI PĀRTRAUČ RAZOT NEVAJADZĪGAS MANTASI
— KĀ LAI DOD RĪKOJUMU, JA NEVAR VAIRS TIKT KLĀTI

G. CIHĪA zīm.

Sarunas no sirds

Pat domādams
neizdomāsi

RIGAS 2. REMONTA UN CELTNIECĪBAS PĀRVALDE

— Tātad jūs iekārtojāt dzīvokļos centrālās apkures sistēmas?

— Mēs.

— Nu un kā?

— Vai lai runāju no sirds?

— Tikai tā.

— Zināt, iet visādi. Trāpās sīktīrī radloatori, tie tek. Savienojumu vietās tek, galos tek... Gadās, ka tek arī korpusi. Ieplaisājuši.

— Kur tos ražo?

— Rīgas Ķīmijas mašīnu rūpnīcas 4. cehā.

— Ķīmija? Kāds sakars radiatoriem ar ķīmiju?

— Kad plīst — tad sākas īsta ķīmija! Bet vispār sakara nekāda. Rīgas Ķīmijas mašīnu rūpnīca — agrākā Rīgas Turbomehāniskā rūpnīca. Radiatoru ražošana mantota no tās.

— Paklausieties... Ja jau esam sākuši par to runāt... Vai tomēr jūsu darbinieki... dažkārt nerīkojas pārāk zvēriģi... Hm, hm, tā sacīt, ne visai saudzīgi ar radiatoriem? Svalda tos, mētā, dauza, ļauj rūšēt noliktā-

vās. Varbūt tieši tāpēc rodas brāķis?

— Piedodiet, ko jūs teicāt?

— Nē, nē, neko sevišķu. Viss ir skaidrs tāpat.

— Protams, ka skaidrs: Rīgas Ķīmijas mašīnu rūpnīca mums piegādā arī automātiskus ūdens sadales aparātus. Te brāķis no 40 līdz 100 procentiem!

— Acīmredzot, tai cehā nestrādā sīkumaini vīri: ja jau, tad jau!...

RIGAS ĶĪMIJAS MASĪNU RŪPNĪCAS 4. CEĶĀ

— Tātad jūs ražojat centrālās apkures sistēmas?

— Mēs.

— Nu un kā?

— Jūs gribat, lai runājam no sirds?

— Protams!

— Remontnieki vainīgi! Tikai viņi! Nelevēro noteikumus... Radiators nav kāpostgalva. Bez tam pirms uzstādīšanas tas jāpārbauda uz stenda. To nedara, tāpēc arī brāķis, pārplūst dzīvokļi.

— Bet jums pašiem?

— Neviena, it neviena brāķīša!

— Bet jums, āre, pagaimā, ziņēni...!

— Liela mutža!

— Maza nav: 200 brāķētu radiatoru diennaktī!

— Ko jūs teicāt?

— Neko sevišķu, paldies.

PIE RIGAS ĶĪMIJAS MASĪNU RŪPNĪCAS RAŽOŠANAS DA- ĻĀS PRIEKŠNIEKA

— Tātad man jāizsakās no sirds?

— Tas būtu ļoti vēlams.

— Mēs neesam vainīgi —, automātisko ūdenssadales mezglu rasējumus saņēmām no siltumtīrīšanas ekspluatācijas organizācijas. Rasējumi kļūdaini. Iznāk brāķis. Nav arī stendu, kur aparātus pārbaudīt. Iedzīvotāji paliekam neapmierināti. Pamatoti. Rīgas pilsētas izpildu komiteja nav laikus padomājusi, kam attiecīgā mezglī jāražo.

Lai šādas sarunas izbeigtu, vajadzīga vēl viena saruna — Tautas Saimniecības Padomes Mašīnbūvniecības un metālapstrādāšanas rūpniecības pārvaldē. Un, bez šaubām, arī no sirds.

R. BLOMS

Man ir savs uzskats, bet ar viņu gan es neesmu vienis prātis.

*

Pilsonis ir neprincipiāls, no kā mēs visi varam mācīties.

*

Es viņai metu tīru lupatu, bet šī man pretī netīru slotu.

*

Tiesām, darbu es kavēju, taču ne sistemātiski, bet no gadījuma līdz gadījumam.

*

Lūdzu izsniegt man morālu atbalstu. Summas lielums atkarīgs no jums.

*

Sistemātiski plūcas ar savu. Savu darbu zina un mīl.

*

Lūdzu piešķirt man atvaļinājumu sakarā ar precībām uz trim dienām.

Savācis un norakstījis no dažādām dokumentiem

L. VALDIS

STĀSTS AR TRĀĶISKĀM BEIGĀM.

KĀ ES NOKĻUVU NECEĻOS

«Dadzis» saņēma bilžānu sūdzību, ka Ogres rajona P. Stučkas ciematā esot ļoti slikti ceļi. Katrai bīdei otrā pusē bija uzrakstīts, kurā vietā tā uzņemta. Piemēram: «Te krustojas 4 ielas un redzama salauzta mašīna. Tas ir slikt metrus no ATK vārtiem», «Lūk, un šis bedres ir pie ciemata kopmīnēm. Kā pārrauts ūdensvads izskaloja šo ceļu, tā tas arī palika.», «Bet te, lūk, ir elles pati dziļākā bedre — pie pašas dzīvokļu komunālās daļas, ko vada b. Kļaviņa.», «Un te vēl viena nepievēlīga aina, kurā b. Kļaviņa katru dienu raugās pa logu.», «Te, lūk, ir tā vieta, kur autoinspektors b. Vainovskis gandrīz pārlauza kāju.», Pati pēdējā — 9. bīde — bija parakstīta šādi: «Lūk, kā ielu taisītāji pie kinoteātra «Stars» izmētājuši dārgos materiālus.»

Vārdu sarakstā, bija nofotografēti un aprakstīti visi P. Stučkas ciemata ceļi, kā arī norādīts, kas pa tiem staigā, braukā un kas tajos noraugās.

Man uzdeva sūdzību pārbaudīt, tāpēc kādu

dienu devos uz P. Stučkas ciematu, tā sakot, parunāties ar dzīviem cilvēkiem. Sattēls pirmo ciematnieku, jautāju:

— Nu, kā ple Jums ar ceļiem?

— Kas par ceļiem! Runa var būt tikai par neceļiem... — šis ironizēja.

— Nu bet kas par to visu atbildīgs? Vajadzētu ar viņu aprunāties, — es neatlaidos.

— Jā, diemžēl, to būs grūti atrast; arī viņš, acimredzot, staigā pa neceļiem, — mans sarunu biedrs nopūtās.

— Vai nu tā drikst teikt? — es iebīdu.

— Klausieties, ja visiem jāstaigā un jābraukā pa sliktiem ceļiem tiešā nozīmē, tad kāds taču staigā pa sliktiem ceļiem arī pārnēstā nozīmē. Vai nav tā?

— Labi, noskaidrosim, — es apsolīju un mēs šķīrāmies.

Bet ko tu šais «neceļos» noskaidrosi?! Vainīgo atrast man tā arī neizdevās. Kurš gan tas varētu būt?

N. TOŠA

— VĀRĒTU JAU VIŅU PIENĒMĒ PAR TEHNISKĀS KONTROLES DAĻAS PRIEKŠNIEKU, TIKAI VIENA NĒLAIME — PAR DAUDZ ĀCIŠU.

G. Bērziņa zīm.

VAKARSKOLĀ

— Tā, un tagad sakiet, lūdzu, kādas ir pārmērīgas alkohola lietošanas sekas? — jautā skolotāja.

— Prēmija par plāna izpildi, — lietišķi atbild skolniece-pārdevēja.

A. GRASIS

Slavenā lecošā mīna no Bonnas

Vācijai dara pārl. Protams, Rietumvācijai. Vācijas Demokrātiskajai Republikai pāri nodarīt nav iespējams, jo:

1) kā apgalvo Bonnas izsludinātā Halšteinā doktrīna, tās nemaz neesot;

2) vai tad tie sociālisti ar savu mierīgās līdzaspastāvēšanas lozungu spēj realizēt virššķīgu skandālu politiku, kā tas pienākas Isteniem ģermāņiem?

«Deutschland, Deutschland, über alles!» — to taču testamentā novēlēja netaika fi... piedodiet, Vācu reihā pēdējais galva.

Vājprātīga jefretora fināls bija bēdīgs. Un kas par to? Vai tad visi trīs, tā teikt, reihā pamatlicēji Fridrihi savas gaitas beidza citādi?

Fridrihs Barbarosa noslika kādā nleka upītē, kad devās krusta karā, lai atbrīvotu tā kunga kapu vai, izsakoties bez diplomātiskiem aplinkiem, lai sagrābtu arābu zeltu.

Fridrihs Lielais, ko zaldāti bija iesaukuši par «Koka galvu», tas pats, ko krievu karaspēks iztrleca no Berlīnes 1760. gadā, izlaida garu, kad bija pārdzēries pēc kārtējā kara pietelšanas saņemšanai.

Bet Fridrihs Niče, vācu pārcilvēka filozofijas klasiķis, savas dienas beidza trako krekla.

Ko tas liecina? Tikai to, ka tāds ir visu lielā reihā dievintāju gals. Bet vai tāpēc viņi sliktāk izskatās vēstures grāmatās, ko izdod Rietumvācijā? Herr Gott! Bonnas valdošajās aprindās neviens i nedomā atteikties no tik slaveniem senčiem! Jeb varbūt kāds domā, ka Srederu, Zebornu, Springeru un citu spēcīgo perso-

nību valsts pēkšņi sāks realizēt to pašu mierīgās līdzaspastāvēšanas politiku?

Bet, ja nu tā neviens nedomā, ko tāda gadījumā var iebilst pret ģenerāļa Tretnera pūliņiem? Vai tiešām viņam būtu ne par šo, ne par to jāņem savā aizdīpa plus pensija par «nopeiniem tēvlas priekšā», kurus viņš guvis kā fi... tas ir, kā likvidētā vērmah-ta izpletnu lēcēju šefs? Tretners nevar tāpat vien saņemt tik levo-rojamas summas un zīmēt balodīšus uz kalmiņvalstu robežām.

Tāpēc ģenerāļa kungs zīmē interesantākas lietas. Piemēram, lecošu mīnu izvietojšanas plānus. Cits būtu racis zemē parastās mīnas, bet ģenerālis ir izpletnu lēcējs. Ja viņš pats tagad lekt nevar, lai tad lec vismaz mīnas! Protams, mīnas ar atomlādīņu. Parastajai mīnai nav tādas rezonances.

Un tā, guļ tada jauka lietīņa, dziļi zemē aprakta, bet vads stiepjas uz komandpunktu. Sadomā, veiksim, čehi iekarot Reinzemes vīna pagrabus, un te viņiem, lūdzu, — mīna.

Cehiem ne prātā nenāk iekarot svešas zemes? Un Rietumvācijai vispār neviens nepadraud? Jo labāk, tāda gadījumā mīnu joslā jāiekārto tāpat... kaut vai sapieru un civilo iedzīvotāju priekam. Citādi visiem šiem mīlieriem un baueriem ir pārāk garlaicīgi. Govis, aitas, siens... Miegalnā bezrūnība. Bet krietna mīnu joslā lauku idīlei tūdaļ piešķirtu pikantu asumu, liktu visiem šiem lauku lempjiem kustēties veļcīgāk. Citādi viņi, kas zina, patiesi sāks domāt,

ka bundesvērs ir baznīcas koris, kur jauniem pušiem leaudzina kristīgos tikumus

Ģenerāļa kungs nežēlotu dzīvības, protams svešas, lai no mīnu joslas plāna pazustu pretīgais vārds «būs». Diemžēl, — verfluchte Schweineerei! — Rietumvāciju nesaprot. Tai dara pāri visnecilvēcīgākajā veidā.

Labi, nebrīnīsimies par čehiem un demokrātiskajiem vāciešiem. Sarkanie nekad nav sapratuši, cik dižena lieta ir karš. Bet kas notiek ar tā dēvētajiem partneriem NATO blokā? De Gollis oficiāli paziņoja, ka «tāda rīcība ar mīnām nevar nelzraisīt pamatotu Austrumu pretdarbību un ka tā provocē Varšavas līguma valstis». Angļu premjers Vilsons, saraucis uzacis, smagi pūš: «Bistami eksperimenti, kas nevar stabilizēt mieru Eiropā.» Itālieši, grieķi, turki — pret. Amerika, pat tā ar savu oficiālo laikrakstu balsīm bridina: «Netaisiet jokus ar mīnām!»

It kā tie būtu joki! Turklāt, kad pašu pilsoņi, šie nožēlojamie jēra dvēseles, ar savām sievām un bērniem brēc: «Apturiet Tretneru! Sauciet Tretneru pie kārtības!» Avižu redakcijas pārpludinā vēstules un peticijas, kurjeri vai no kājām krīt, nesdami protesta telegramas. Un, visbēdzot, pat Bundestāgā valrs nevar mierīgi parādīties vācu ģenerāļa uniformā: tūdaļ deputāti len vīrsu ar jautajumiem. Viņi, rau, nevarot saprast, kam vajadzīgas mīnas, ja Bonnas republ kal nevlens netaisās uzbrukt, bet Rietumvācijā pati visus cenšas pārliecināt par savu miermīlību.

Novarot saprast! Ma! Bet vai

līdz šim viņi ir kaut ko sapratuši? Jāšaubas.

Ar VDR jau 39 valstis ir nodibinājušas diplomātiskas attiecības. Francijai un Anglijai ar to ir tirdzniecības līgumi. Un tomēr — VDR neeksistē. Vismaz Bonnas varas virši to vēl aizvien lētiepīgi atkārt.

Bonna visās diplomātiskajās krustcelēs brēc par savu gatavību nostiprināt mieru un zvēr, ka ar pagātni viss esot cauri. Bet bundesvēru komandē firera ģenerāļi, armijā ir jau 600.000 vīru, tiek būvēta zemūdens flote, lidmašīnas, kas spēj nest kodolbumbas. Kā to apvienot ar miermīlīgajiem paziņojumiem?

Iegemdamš kanclera posteni, profesors Erhards paziņoja, ka viņš «dziļi izprot fašisma upurus un kā godīgs vācietis jūtas bezgala vainīgs par visu, kas padarīts nācijas vārdā». Bet šā gada maljā Bonna gatavojas pārtraukt nacīstisko noziedznieku tiesāšanu. Vai to var saprast?

Kā lai te nebrēc aiz aizvainojuma! Un Bonna ne tikai brēc, bet rēktn rēc. Visos radio viņu garumos un no visām tribīnēm. Rēc par savām tiesībām savā teritorijā veikt jebkurus eksperimentus: piesūtīt nevēlamām personām bumbas ar laika degli, pasludināt kara laika likumus, vajāt antifāšistus, atbalstīt revanšistus un kara kurninātājus. Kā arī apjozties ar atommīnu jostām.

Taču jostai ir tāda īpašība, ka tā vienā jaukā brīdī var pārvērsties par cilpu.

Par cilpu, no kuras diezti vai izdosies izlist, ģenerāļa kungs!

G. MORIS

Smalkjūtīgi un sabiedriski

— KO GRIBI, DZEJNIEKI!
— VEZĪTI PIE ALUŅĪNAI
— NU TAD TIKAI KŌPINI TĀDĀ PASĀ GARĀ.

E. Priedkalna zīm.

Rūpju ģņa todien klāja Tuku-
ma 29. autotransporta kantora
priekšnieka b. Osadčija seju. Sa-
va kabineta vientulībā viņš bez-
galīgi pārrollāja vienu un to pašu
jautājumu. Kā smalkjūtīgi aizva-
dīt veco un sabiedriski sagaidīt
jauno, 1965. gadu? Gandrīz kā
tai dziesmā — «Stāvu vientuļš
un raugos...». «Gandrīz» tāpēc,
ka b. Osadčijs nevis stāvēja, bet
gan sēdēja, turklāt nekur tālu arī
neraudzījās. Un, šķiet, tieši minē-
tās atkāpes no dziesmas teksta vi-
ņam fedvesa ideju, kurai veltīts
šis fejetons.

Vārdu sakot, b. Osadčijs nolē-
ma, ka nav nozīmes raudzīties, ja
var rīkoties. Tiklīdz vēsturiskais
lēmums bija pieņemts, viss pārē-
jais izrādījās vienkāršs par
vienkāršu. Vecā gada pēdējā die-
nā ATK kolektīvam tika rīkoti
šādi sabiedriski pasākumi:

- 1) teritorijas uzkopšanas tal-
ka;
- 2) ražošanas sapulce — 11
mēnešu darba rezultātu apsprie-
šana.

Sākums pl. 16.

M. ALERS

JOKA PĒC

— Ko man darīt, lai atpūtas die-
nās, braucot ar savu «Moskvīcu»,
paģābtos no neskaitāmajām sabied-
risko autoinspektoru kontrolēm?

— Navs jautājums. Iestājies sa-
biedriskajos autoinspektoros un
kontrolē citus!

Viņš mīlēja grāmatas ar repro-
dukcijām. No tām iznāca lieliski ba-
lodīši!

Tu gan esi jocīgs! Aizgāji «Ikkities
uz auss», bet taqad sūdzies, ka no-
tirpusi roka.

Viņš iemācījās dzert līdz nesama-
nāi, smēķēt līdz ģibonim, tikal uz-
didzināt sev bārdu nekādi nevarēja
iemācīties.

Kaut arī televīzijas raidījumi ne-
būt nav jau tri, tie tomēr kļuvuši
par jautrības avotu humoristisko
izdevumu lasītājiem.

— Es neciešu konkurenci! —
kļiedza papaģālis, pārraujot pušu
magnetofona lenti.

DRAISKULES

Saulainā ziemas dienā neliela,
bet stāva paugura virsotnē parā-
dījās slēpju pāris. Slēpes paskā-
tījās visapkārt un pat palēcās aiz
sajūsmas. Paugurs ar savu nolai-
deno raksturu, kā arī maigais, ne-
skartais sniegs slēpēm gāja ple-
sirsd. Draudzēnes pamīnājās uz
vietas, bet tad pa kaklu, pa gal-
vu laidās lejup. O! Tie bija bri-
nišķīgi mirkļi! Sniegs spiedza aiz
sajūsmas un kustin kusa, saskar-
damies ar slēpēm. Slēpes atstāja
sniegā nelīdzdzēšamas pēdas. Tā

viņas priecājās visu dienu un tikal
uz vakara pusl, nogurušas, bet
apmierinātas, devās mājup.

Nākamajā dienā, braucot ga-
rām pazīstamajam pauguram, slē-
pes nīcinoši izdvesa:

— Cik viņš ir slidens, šis pau-
gurs! Arī sniegs uz tā kaut kā
pārāk nomīdīts... Ar viņu bista-
mi ielaisties!

Un slēpes devās meklēt jaunus
izpriecu vietas.

M. NAHIMOVSKIS

— TĀTAD, ANDRIEV, TU ESOT LIELĪĶES, KA UZLICIS MAN RAGUS...
KĀ TU DRĪKSTĒJI!

— DZERUMĀ, CIENĪJAMĀIS, PATS UZ SAVU GALVU...

U. Mežavilka zīm.

UZMANĪBU — MUŠPAPĪRS!

— Tjā, — Emilija Konrāde visziņoši palūkojās uz Mārtiņu P. — Nav labi, nav labi... Tava sieva kara laikā bija Vācijā, nav labi... Starp citu — ģenerāli Līepiņu taču tu pazīsti? Nē? Mans radagabals. Strādā Iekšlietu ministrijā. Visa Rīga viņu pazīst.

Vīrs, kam tuvu pie sešdesmit, atzinās, ka viņš neesot «visa Rīga», kur nu šim ar tik augstu personu pazīties!...

Taču iepazīšanās notika drīz vien. Mārtiņam P. piezvanīja kāds cilvēks:

— Te runā Līepiņš. Ģenerālis Līepiņš no Iekšlietu ministrijas...

— Ak, mīļie, baltie!... — pēc šīs sarunas Mārtiņš P. iesaucās. — Ģenerālis brīdināja... Tikai — csti! Mutes cieti! Kas bijuši Vācijā, tos — vilcienā un — čuk, čuk, čuki! Un kas tur to elles aukstumu var izturēt? Izlej ķipi ūdens gaisā, kamēr nolist zemē— ledū sasalis... —

— Ak tik traki gan? — viņa laulene sāka laužīt rokas. — Un šito pats ģenerālis teica?

— Jā!... Saka — prātīgi ļaudis darot tā: lai velns rauj pekeli, glāb dvēseli!

Sēkla bija kritusi istajā vietā, un arī uz ražu ilgi gaidīt nenācās. Mārtiņa P. sieva, nobijusies no neesošā ģenerāļa, atzīmēja no mājām, bet Konrāde salmu atraktīvi iemīnējās:

— Nevajag, nekādas pateicības nevajag... Ja nu tu vienīgi būtu tik miļš un aizdotu dažus simtiņus... —

Mārtiņš P., protams, bija tik miļš.

— Parādīmi es jau par pāris simtiem tev uzrakstīju, — pēc brīža Konrāde atkal bija klāt kā muša pie medus. — Pieliec nu vēl kādu pāri!

Mārtiņa P. kažociņu kopsumā

viņa paplūcināja par 700 rubļiem.

— Ledus sakustējies, plesēdētāju kungli! — to uzinājis, iesauktos Ostaps Benders. Bet viņš aiz skaudības piļstu vai pušu, dzirdēdams par Konrādes tālākajām gaitām. Iepazinusies ar Sofiju P., viņa tūlīt izmeta maksšerki:

— Kaut nu kāds izpalīdzējis ar naudiņu... Tik vien ilgi, kamēr saņemšu vīra mantojumu. Pusotra miliona ārzemēs... Nē, nē, par velti es negribu. Maksāšu procentus, bijis nu kāds tik labs cilvēks... —

Sofija P. bija tik laba. Tas viņai iekoda makā 700 rubļus lielu robu. Viegliāks kļuva arī drēbju skapis, kad no tā izkrāmēja neilona kažoku, kleitas un vēl šo to.

Apkrāpusi Sofiju P. par 1400 rubļiem, Konrāde savu darbību pārcēla uz citiem objektiem.

Jānis S. nebija no cietajiem riekstiem, to Konrāde pārkoda, ka noknakšķēja vien. Šis mūsdienu Pjuškīns pats ar prieku ielīda murdā.

— Drīz aizbraukšu dzīvot uz ārzemēm. Tikai nezinu, ko es, nabaga neaizsargāta sieviete, iesākšu ar vīra mantojumu... —

— Khm, khm, tur jau nu gan bez virleša galvas grūti... — Pjuškīnam tūlīt lenlezējās nagli.

— Pusotra miliona... Ek, brauksim jau labāk abi. Jā, vai tev neatradīsies kāds simtiņš, ko atzdot? Jākārto izbraukšanas dokumenti.

Atradas, kā nu neatradīsies! Kapelkas dēļ gatavs no jumta lēkt kaut vai uz ecēšu tapām, Jānis S. pilnīgi izkusa no laimes... —

Jāņa S. naudas zutnis jau bija noplačis par vatrākiem tūkstošiem rubļu, kad beidzot cērplamais ledomājās pavalcāt, kā būšot ar atdošanu.

— Ko nu mīlīt, ko nu vairs, dod tikai savu bildi un pako somas! Drīz brauksim! — čivināja Konrāde.

Nojaušot, ka neko daudz vairāk izkasīt neizdosies, viņa jau grieza ilksis uz citu pusli.

Grieza, bet nokļuva — zināms jau kur. Izmeklēšanā noskaidrojās, ka pēc iznākšanas no cietuma, tas ir, kopš 1959. gada, Konrāde noķērusi uz mušpapīra nevienu vien ielticīgo. Kopsummā tie cietuši par 18.919 rubļiem.

MARCIS OŠIS

Dažos kolhozos maz rūpējas par kvalificētu mehanizatoru kadru sagatavošanu.

FAKTS

TEORĒTISKĀ SAGATAVOŠANA.

PRAKTISKĀ SAGATAVOŠANA.

DARBS.

N. Zvirbuļa zīm.

MAZĀKAIS LAUNUMS

Mēdz teikt, ka par dzejnieku vai nu piedzīstot, vai kļūstot tīšām, lai sariebtu lasītājiem. Feletonists no dzejnieka šai ziņā būtiski atšķiras. Viņš parasti piedzīst kā normāls bērns un arī vēlāk ļaundabīgas tieksmes viņa raksturā neizpaužas tik spīgti.

Nemsim kaut vai manu draugu N. Domājat, šis satīriķis jau bērna dienās par to vien sapņoja, kā sagandēt cilvēkiem labo omu? Nebūt nē! Literāta gaitas N. iesāka ar gluži nekaitīgiem stāstiem un viscaur derīgiem aprakstiem.

— Kā tad isti tu kļuvi par feletonistu? — es viņam reiz jautāju.

— Tas ir pagars un bēdīgs stāsts. Lal gan, — kolēģis pasminēja, — ja šo to pļedomā klāt, no tā var pat iztāistit humoresku! ... Ap to laiku, — viņš pēc brītna turpināja, — presē tikko bija parādījušies mani pirmie raksti. Uz popularitāti ārpus ģimenes loka, patiesību sakot, vēl necerēju. Tāpēc jo lielāks bija pārsteigums, kad vienā jaukā dienā pie manis ieradās vesela delegācija. Tā un tā. Mūsu mājas iemītnieki, lūk, esot jaunu talantu cienītāji un, ja topošā meistara spalva nebūtu viņu pēdējā cerība, neviens no viņiem, protams, neuzdrošinātos ...

Citlēm vārdlēm — vajadzēja uzrakstīt par kādu plēguru, kas ar huligāniskam izdarībām terorizēja kaimiņus. Nu ko, ja jau citi līdzekļi izrādījušies bezspēcīgi, kāpēc gan šo biezādāni nepadurstit ar «topošā meistara spalvas» cienīgu feletonu?

Pāris nedēļu vēlāk ieradās otra, krietni plašāka delegācija. Tā un tā. Visi iemītnieki tagad atzīstot savu kļūdu. Tas, ko viņi uzskatījuši par jaunu talantu, neapšaubāmi esot brīstošs ģēnijs. Ne jau vēl! pēc feletona publicēšanas plēgurs kļuvis rāmāks par jēru un terors pret kaimiņiem pilnīgi izbēdzies ...

10

Si prieka vēsts mani tomēr neko daudz neiepriecināja. Huligāns vairs neaizvēlās savā dzīvoklī vien — kārši tādēļ, ka visu enerģiju ik dienas izlādēja pie mana dzīvokļa durvīm! Bet kurš gan autors spētu labprātīgi iedragāt lasītāju ticību viņa mākslās spēkam?

Manu atturību cieņpilni, diemžēl, iztulkoja pēc sava prāta un lūdaļ pat «uzdrošinājās» cienījamo meistarū aprūtināt ar vēl vienu lūgumiņu». Tuvejā pārtikas veikālā, lūk, sistemātiski krāpjot pircējus ...

Sajā veikalā iepirkos daudzus gadus. Tā kā svarus nekad īpaši nepētīju, pārdevēji man bieži uzsmaldīja un reizēm pat iedeva cigaretes vai pudeli alus ārpus kārtas. Bet, ko tu dariši, — fakti bija neapstrīdami, un talantam vai pat ģenijam, kurš teicis A. gribot negribot jāsaka arī B.

Dažas dienas vēlāk kā parasti iegriezios veikalā pēc cigaretēm. Cilvēki aiz letes izskatījās bezgala drūmi. Viņi pedantiski pārbaudīja pašas sīkākas svaru iedaļas un vismaz pa trim lāgiem pārskatīja sīknaudu. Kādu brīdi pavērojās divālo aīnu, palūdzu paciņu «Primas».

— Ārpus kārtas pie mums neko nepārdod! — atskanēja iedāna balss. — Pilsontim feletonistam to nu gan vajadzēja zināt ...

So mācību nolēmu neatzīmēt. Atgriezies mājās, uz visstingrāko plekodināju sīvai nekādas delegācijas vairs iekšā nelāst. Bet, acīm redzot, bija jau par vēlu. Nākamajā rītā mani izsauca redaktors.

— Lieliski, jaunais cilvēki! — viņš teica un norādīja uz aplokšņu kaudzi rakstāmgalda malā. — Palūkojieties, cik daudz patēlības vēstulū! Jūs, liekas, esat atradis savu isto aicinājumu ...

Vizulis bija pārāk spožs, un atkal ... es padevos kārdinājumam. Apsolīju uzrakstīt par namu pārvaldnieku — neizdarīgu vizdegu — un birokrātu.

Nezinu, vai tāpēc, ka mani iedvesmoja redaktora atzinība, vai arī tāpēc, ka pusgadu vēltīgi centos panākt, lai mūsu dzīvokli izremontē sanitāro mezglu, bet feletons šoreiz iznāca tiešām spēcīgs. Kopš tā publicēšanas nebija pagājuši nedēļa, kad izpildu komitejā jau izteica pārvaldniekam stingru rājienu. Dienu vēlāk sarosījās amatnieki. Bet pēc mēneša Iriņleku kopsapulce ierosināja pārvaldnieka vārdu ierakstīt ... rajona Goda plāksnē!

Ja, dzīvē daudz kas bija mainījies. Tikal sanitārais mezģls manā dzīvoklī joprojām palika neremontēts.

Galū galā es nenocietos un viskareivīgākā noskaņā devos uz namu pārvaldi. Aprīnojamā kārtā no birokrātisma un vizdeguņības tur nebija vairs ne vēsts. Pārvaldnieks nekavējoties mani pieņēma, pacietīgi uzklausi ja un reizēm pat uzmundrināja ar smaidu. Kad biju apklusis, viņš līdzjūtīgi pašūpoja galvu:

— Mījo cilvēki, jūsu sašutumu es pilnīgi saprotu. Bet, lūdzu, ievērojiet, sanitārā mezģļa remontā esat ieinteresēts galvenokārt jūs personīgi! Turpretī citos remontdarbos ieinteresēti citi iemītnieki. Tā teikt, vesels kolektīvs. Un kolektīva interesēm taču vienmēr jādod priekšroka! Ja nemaldos, tas nesen visai asprātīgi tika pierādīts biedra N. feletonā ...

No pārvaldnieka kabineta izsprāgu zils aiz dusmām. Pletiek! Lai feletonus raksta citi! Uz viņiem es vairs neuzkodīšos.

Apņēmība, kā zināms, spēj darīt brīnumus. Un, lūk, ar delegācijām viegli tika galā sīva. Ar vēstulēm — papirkurvis. Grūtāk bija ar redaktoriem. Tomēr pēdīgi arī viņi, šķiet, atmēta manā feletonista karjerai ar roku. Un tad ... Tad es pievērsos caur un caur pozitīvajai literatūrai, kuras iedvesmojošie paraugi, tā laika kritiķu apjūsmoti un izdevēju apmaksāti, kā monumenti stāvēja gramatnicu plauktos.

Padzirdējis, ka mūsu ielā huligāni uzbrukuši sievietei, sacerēju stāstu par brašiem kārtības sargiem, kuriem noziedzīgu elementu trūkuma dēļ draudēja pilnīga bezdarbība. So dramatisko konfliktu galū galā izdevās atrisināt tādejādi, ka brīvajā, t. i., darba laikā, brašie kārtības sargi izvērsa šefības darbu ... mazbērnu novietnēs.

Pēc stāsta iespiešanas delegācijas atradīt sīvai vairs nevajadzēja un arī papirkurvi nebija ko mest. Vienlaikus mūsu mājā dzīvojošais huligāns nez kādēļ izbēdza ālētles pie mana dzīvokļa durvīm. Var jau būt, ka tā bija vienkārša sagādīšanās ...

Nākamā leccere radās, kad uzlīnāju par līela apmēra zādžībām rajona tirdzniecības tīklā. Sīzēts bija aizkustinošs. Pirms gulētiešanas pārdevēja atceras, ka nejausi plekrāpusi kādu pircēju par divām kapeikām. Drausmīgā valnas apzīna laupa viņai mieru un liek atzīties noziedzuma veikala vadītājam. Tas savukārt par ārkārtējo gatījumu tūdaļ ziņo tirdzniecības uzņēmuma direktoram. Un beidzot visi trīs, paklausot

sirdsapziņas balsij, dodas salta, miglātnā nakti meklēt nezīnāmo, lai atdotu tam augšminētās kapeikas.

Tikko šis darbs parādījās atklātībā, pēc cigaretēm man vairs nebija jāstāv rindā. Veikala darbinieki, autoru ieraudzījuši, vai kusa aiz laipnības. Divātnā kārtā vienlaikus ievēroju, ka daudzli pazinas uz ielas mani vairs lāgā negribēja pazīt.

Pēdējais apstāklis lika šo to pārdomāt. Un tomēr, kad sāka izplatīties valodas par kukulēmšanu namu pārvaldēs, es vēlreiz pamēģināju sekot dažu atzītu autoru priekšzīmei. Diemžēl, man ne-

izdevās jaunā stāsta varoņiem piezērot spārnus. Taču, neraugoties uz tik būtiskas detaļās trūkumu, varu likt galvu kīlā, pats debesu tēvs kopā ar divpadsmit apustulēm tos nespētu atšķirt no jebkura civilās drēbēs ietērpta eņģeļa.

Arī šo stāstu publicēja. Tiesa, ne jau līelajā presē, bet gan īpašā komunālās saimniecības darbinieku izdevumā. Lai nu kā, savs efekts tam bija. Mani pagodināja ar apmeklējumu namu pārvaldēs speciālistu brigādē. Un nedēļas laikā visprozaiskākā vieta dzīvokli pārvērtas par baltām flīzēm noklātu sapņu valstību.

Visš būtu labi, ja vien, atskatot šai zilbinošajā valstībā pavadītos brīžus, dzīve ar katru dienu neliktos arvien drūmāka. Draugi mūs vairs neapciemoja. Redakciju gaitēnos kolēģi jau pa gabalu novērsās. Pēdīgi pat sīva manā kļātbutne sāka uzvesties tā, li kā skatītos uz kādu rāpuli.

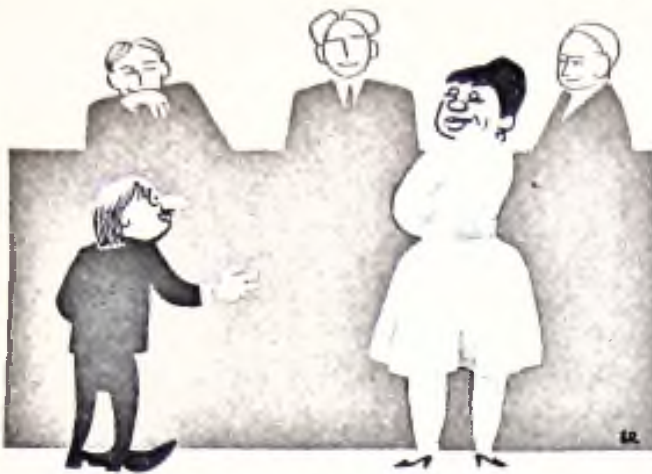
Un tad ...
Te es pārtraucu stāstītāju:
— Skaidrs, tu, bez šaubām, esi sabiezējis krāsas, tā teikt, šo to piedomājis klāt. Un tomēr tagad man saprotams ...

— Kāpēc esmu kļuvis par feletonistu? Jā, draudzīgi, es izvēlējos mazāko jaunumu!

A. LIDUMS

Jaunais

Nr. 4

— KĀPEC JOS IEROSINĀY ŠKĪŠANOSI
— VIŅA GRĪB, LAI ES TO NĒSĀJU UZ ROKĀM...

E. Rusmaņa zīm.

— JOS VISU LAIKU STĀSTĀT PAR DARBU. PAR KO TAD RUNĀJAT
DARBĀ?
— PAR HOKEJU!

M. Bisofa zīm.

— JOSU SUNS APRĪJA MANU KOTLETI. SAMAKSĀJIET!
— PATS MAKŠĀJIET JOSU KOTLETES DĒĻ DABUJU SUMI VEST PIE VETE-
RINĀRAI

M. Muļžulea zīm.

Indes zobs

Arī mūsu dienas gadās fakti, kas izskaidrojami tikai ar nešķīsto spēku lejaukšanos. Tā, piemēram, daudzi valmierieši ir pārliecināti, ka likstas, kas piemeklējusi viņu aptieku, izskaidrojamas ar jaunā burvja Bir O'krata sevišķo interesi par... kājām. Manuprāt, šāds izskaidrojums tomēr nav īsti zinātnisks. Galvenokārt tāpēc, ka minētais burvis ir ļoti vecs. Tik vecs, ka mutē viņam palicis viens vienīgs zobs. Un, lūk, tieši šis apstāklis arī pamudināja mani izvirzīt citu hipotēzi.

Jas uzdots «Medtehnikas» Latvijas republikāniskā kantora mehāniskajam ceļam, viņš tik ilgi čukstēja Galvenās aptieku pārvaldes un «Medtehnikas» priekšniekiem savas kancelejišķo burvību formulas, kamēr beidzot tie noticēja oficiālās sarakstes maģiskajam spēkam un jautājumu par metāla kājām noslicināja papīru plūdus.

Varētu domāt, ka šis fakts runā hipotēzei par sliktu. Bet, ja valmieriešiem būtu taīsnība un vecais burvis interesētos kaut vai tikai par metāla kājām, tad taču viņam nebūtu nekāda iemesla «ieclrst savu indes zobu» vietējiem farmaceitiem arī citā vietā. Diemžēl, noticis tieši tā.

Nevienu aptieku, kā zināms, nevar strādāt bez sīta ūdens. Bet ūdens sildīšanai vislietderīgāk izmantot gāzes iekārtu. Tādu iekārtu varētu uzstādīt Valmieras gāzes saimniecības darbinieki. Taču iekārtas uzstādīšanai vajadzīgs projekts. Un te nu Bir O'krats atkal pielicis savu ķepu. Ar veiklu, ierastu kustību viņš izbūris nepārkāpjamu šķērslī. Un, lūk, dažādi priekšnieki jau apstājušies šīs maģiskās sienas priekšā. Protī, valmierieši prasa, lai projektu izgatavotu Rīgā, bet ridznieki atbild, ka tas esot jādara Valmierā. Un, kaut gan strīdi šai jautājumā ir ļoti karsti, ūdeni tie, divainā kārtā, tomēr neslīda...

... Pirms septiņiem astoņiem mēnešiem Bir O'krats acimredzot leģriezās Valmieras aptiekā, lai iegādātos pulveri pret zobu sāpēm. Sāds pieņēmums liekas neticams, taču būtībā ir gluži dabisks, jo saviem spēkiem uzveikt zobu sāpes pat burvij, kā zināms, nespēj. Diemžēl, pulveris, ko viņam pārdeva, šim nolūkam izrādījās nederīgs. Sāpes nemitējās. Un Bir O'krats, būdams pēc dabas atreibīgs, sava vienīgā zoba smaili notēmēja uz Valmieras aptiekāriem.

Iespēju viņiem sariebt netrūka. Toreiz — pērnā gada vasarā — Ļeņina telā 16 nodeva ekspluatācijā māju, kurā bija paredzētas telpas arī aptiekai. Taču pārcelties jaunās telpās ar novecojušu iekārtu nevarēja. Tādēļ 80. aptiekas darbinieki pasūtīja jaunu, modernu iekārtu. Un šai sakarā, lūk, burvis viņiem arī «iekoda».

Vispirms viņš ar buramiem vārdiem sagrozīja galvas Cēsu sadzīves pakalpojumu kombināta vadītājiem. Turklāt sagrozīja tik pamatīgi, ka valmieriešu pasūtījumu viņi izpildīja tikai pērnā gada... decembrī.

Taču Bir O'krata atreibības kāre ar to nebūt nebija apmierināta. Uzzinājis, ka no kokmateriāliem darināto iekārtu bez īpašām metāla kājām nav iespējams uzstādīt un ka izgatavot šīs kā-

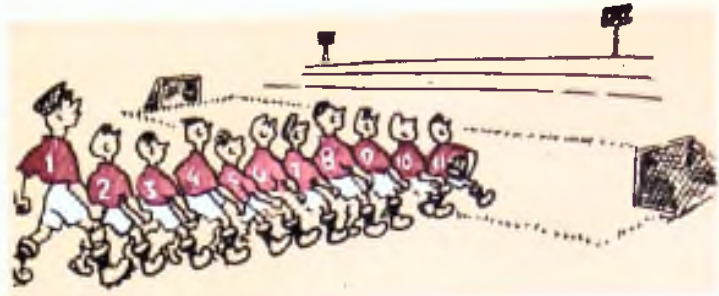
Ievērojot augšminēto, mana hipotēze ir jāuzskata par pierādītu. Bet tādā gadījumā atliek vienīgi no tās izdarīt nepieciešamos secinājumus. Un, šķiet, vislabāk to paveiks Galvenās aptieku pārvaldes, «Medtehnikas» un gāzes saimniecības vadītāji. Vai tad tiešām šiem vīriem, kas raduši rīkošies ar visvisādām stangām un knatblēm, visiem kopā nepietiks uzņēmības un prasmes izraut vecajam Bir O'kratom pēdējo indes zobu?

DR. PIPARINS

— Pagaidi vien, uzzināju, kurā skolā tu mācies, un parunāšu ar direktoru ...

I. Vieru zīm.

Sezonas sākums ...

... un beigas.

J. Averbuha zīm.

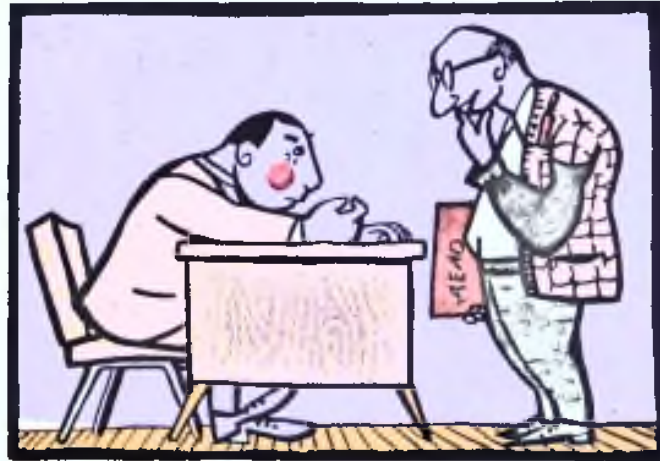
Кумшпу

moldāvu humora un satīras žurnāls

— Atsūtīja muzejam skulptūru, bet tā — bez rokām!
— Uzrakstīet reklamāciju un sūtiet atpakaļ!

J. Rumjanceva zīm.

— Tehincam izstrūkums; vajadzētu piešķirt viņam prēmiju, lai būtu ar ko segt.

F. Hemuraru zīm.

— Beidzot stradām klusu vietlpu ...

N. Makarenko zīm.

Mana miļā bitīte

Jāzeps, galvu izmīslīgi saspiedis rokās, sēdēja pie ārsta kabineta durvīm un gaidīja iznākam sievu.

— Ak, mana miļā bitīte, tik tālu tevi noveduši, kas ar tevi notikis? — viņš vaļmanāja.

Cilvēki mīlošo vīru līdzjūtīgi mierināja:

— Varbūt vēl nav tik jauni. Neuztraucieties, medicīna šodien dara brīnumus.

Bērnu pārestības vecākiem ir vissmagākais trieciens.

Jāzeps ar bazūnel līdzīgu troksni izšpauca degunu lielā, rūtainā kabatas laka-tā un savā dobajā basā at-cirta:

— Paldies dievam, mūs šī nelaipe nav piemeklēju-si!

— Varbūt tuvs radi-nieks ir miris? — ierunājās kāds cits.

— Ko nu par radiem! Lai mirst, kam jāmirst! No radiem nekāda labuma nav bijis un nebūs! — Jāzeps norūca.

Cilvēki neizturēja.

— Nu sakiet, kas notī-cis! Nav tādas nelaimes, ku-

rā neko nevarētu palīdzēt, — kāds vīrs stingrā balsī izteica savu līdzjūtību.

— Kas mums var palī-dzēt, kad mana bitīte jau tik tālu novesta!

— Nu, kas tad viņu tik tālu noveda? — vīrietis Jā-zepu sapurināja.

— Kas, kas! — Jāzeps kļuva dusmīgs. — Vai tad nesaprotat, kā tāda dzīve noved? Viens trieciens pēc otra.

— Kādi trieciēni?
— Vēl jautā! Toreiz, tik-ko dabūjām zināt, ka nebūs sviesta, viņa man skrēja un nesa mājās kā tāda bitīte

pa kilogramiņam, pa pusi-
tel. Cik veikalus ap-
braukāja, cik pazīstamas
pārdevējas apskrēja! Vaka-
ros nebija laika ne televizori-
ru skatīties, ne kādu romā-
niņu palasīt. Kausējām

sviestu, lējam traucīnos un kannās.

Kad jau bijām gadiem trim nodrošinājušies — esiet tik laipni! — sviesta veikalos, cik grībi! Sakiet, vai tas nav trieciēns!

Jāzeps atkal ar pērkonī-gu troksni izšpauca degunu.

— Visi pērk un ēd sval-go sviestu, bet manai bitī-tel — kausētais. Un ar šo aizdaru, kurā trūkst vita-minu, viņai atkal bija jāiz-

braukā veikalu veikali, jā-
skrien pie pazīstāmām pār-
devējām, jāšuļ malsiņi un
kulītes! Kā tad, kā tad, to-
reiz paklīda runas, ka put-
raimi jāgādā jo vairāk, jo
labāki! Es taisīju plauktus,
bet bitītei nācās nākt mā-
jās nevis viegli, spārnos,
bet kā tādai meža skudrai
rāpot ar smagām pakām.

Un redzat, kas tagad no-tiek! Putrainu pilns visos veikalos, bet manai bitītei

jāvāra putriņa no peju sa-gānītiem.

Un vai ar to viss ir ga-lā? Nē, es nekā laba nepa-redzu! Ak, mana bitītei!

JANINA PREDELE

— Kas viņai vairš var palīdzēt! — Jāzeps nerimās. — Noveda manu bi-tīti līdz nervu sabrukumam!

— Laikam bērni dara pāri, — kāds ierunājās.

«Dadža» konkursa rezultāti

Pagājušajā gadā savā 22. numurā leviotoju divus uzdevumus lasītājiem. Pirmais: karikatūrai jāzdomā paraksts; otrs: zīmējumi jāsakārto pareizā secībā un jāzdomā paraksti.

Pēc tam saņēm 61 atbildi, kas liecina, ka vismaz daļai lasītāju šāda veida uzdevumi patīk.

«Tiri patikami, ka esat arī mums, lasītājiem, kaut ko pasākuši, — raksta J. Kriviņš no Rīgas. — Dažreiz, izlasot žurnālā kādu rakstiņu vai arī apskatot vienu otru karikatūru, tiku pukoļies, ka tās ir bez kādas asprātības. Bet tagad, kad pašam ir iespēja to parādīt, izrādās — tā tomēr ir grūta lieta.» Vēstuli b. Kriviņš bēldz ar novēlējumu rikot šādus pasākumus arī turpmāk.

Tāpat lasītājs J. Odris no Rīgas raksta, ka arī viņam uzdevumi patīkuši. «Patika tāpēc, ka tie liek lasītājam pašam palauzīt galvu, sniedz iespēju katram pārbaudīt savu atjaūtību un asprātību. Manuprāt, šādi uzdevumi ļoti tuvina lasītājus redakcijas ļaudīm, un tas ir noderīgi kā vienam, tā otriem. Vairāk tādu uzdevumu!»

Ko pie šīm vēstulēm var piebilst? Vienīgi tradicionālo: «Gluži manas domas!»

Un tagad par risinājumiem. Karikatūra «Uzmiņi, kas slēpjas meļumā», izrādās, lasītājus ir rosinājusi visvairāk, un minējumi te ir visdažādākie.

V. Brikovskis no Doles domā, ka tumšā paslēpies smēķētājs, kas bēdzis «no sievas terora». J. Ozols no Jēkabpils karikatū-

rai devis nosaukumu «Kvelošs tukšums». Liepānieks A. Strakšklis apgalvo, ka līdzīgu parādību esot novērojis dzīvē. Viņš raksta: «Vīrs ar naksātiem pie Liepājas ezera.» Rīdziniekam O. Rēvaldam šķiet, ka zīmējumā attēlots «Uzvarētājs daudzsmēķēšanas sacīkstēs», bet skolniece R. Zemzare no Rīgas uz jautājumu atbild ar vienu vārdu: «Tukšums».

Taču par labākajām pēc žūrijas komisijas balsu skaitīšanas tika atzītas šādas atbildes:

V. Lītaunieka (Barkava) atbilde: «Apgāismošanas tīkla priekšnieks» un

V. Prancanova (Rīga) atbilde: «Savas dzīves kapraclis».

Par otrā uzdevuma pirmo pu-si — zīmējumu sakārtošanu —

gandrīz visu atbilžu autori ir vienis prātis, ka tie jāsakārto, kā šeit parādīts. Taču tālāk domas vairāk vai mazāk dalās.

Daugavpīlētis J. Degeglis ir pārliecināts, ka zīmējumos redzama kāda darbnīca pirms priekšnieku ierašanās un pēc tās. Irma Lidaka uzskata, ka šī doma izsakāma šādi: «Apavu darbnīca parastā laikā un kad gaidāma kontrole».

A. Vīciņš savu atrisinājumu ir formulējis šādi: «Sadzīves pakalpojumi un apavu remonta darbnīca».

Rīdzinieks J. Odris domā, ka parakstam zem karikatūras jābūt šādam: «Apavu ātrais remonts un apavu remonti».

Mālpīlieša V. Dorša atbilde ir pavisam īsa: «Ātrals un lēnals

remonts». Bet rīdzinieks J. Otzulis savā atbildē ir minējis divas adreses: «Apavu labošanas darbnīca Ļeņina ielā 218 un Suvorova ielā 33». Rīdzinieks J. Stīkulis problemai piegājis vēl no citas puses. «Kā tas izskatās atskatē un dzīvē», viņš raksta.

Kad saskaitīja žūrijas komi-sijas balsis, noskaidrojās tās vērtējums.

Par asprātīgākajām tika atzīta R. Ozoliņas (Rīga) atbilde: «Atel-jē savā vadītāja atskaites ziņojumā un Istenībā» un A. Ezer-gaiļa (Rīgas raj.) atbilde: «Apa-vu labošanas kultūras apkalpošanas mēnesis un pēc tā».

Viņi, kā arī V. Prancanovs un V. Lītaunieks, premētli ar žurnā-la gada abonementu. **DADZIS**

Kas Gan Viss Nenotiek Pasaulē

Pēc aptuveni aprēķiniem frančī 1964. gadā izdevuši 650 miljonus dolāru pareģotājiem, astroloģiem, hiromančiem, galdīņu dancinātājiem un tamlīdzīgiem «praviešiem». Šī summa pārsniedz asīgnējumus, kas Francijas valsts budžetā paredzēti zinātnes veicināšanai.

Kāds Hesenes ciema (VFR) pilsonis iesniedza pagasta valdei šādu lūgumu: «Lūdzu izsniegt atļauju kūtīs būvēt, jo ar precību palīdzību esmu ticis pie gov.»

Kādā Minhenes (VFR) avīzē nesēn bija lasāma šāda ziņa: «Ar Franča Jozefa Štrausa kunga ierašanās darbu uzsāka liellopu izstāde.»

Losandželosas (ASV) ledzīvotāju misteru Venckl gandrīz kēra trieka, kad tas, pienācis pie vietas, kur būtu jāatrodas viņa mājai, atrada tur vienīgi dūmeni. Viņa divstāvu māja bija nojaukta. Uz Vencka protestiem mājas nojaucēji parastīja plecus: «Piedodiet, mums laikam vajadzēja nojaukt kalmiņu māju.»

Kopenhāģenas šoferi, zinādami, kādas nepatīkamas sekas var būt, ja sabrauc melnu runcī, rīkojas ļoti uzmanīgi. Nesēn kāds dāņu šoferis, ieraudzījis melnu runcī, momentā nobremzēja mašīnu. Rezultātā: 7 bojāti automobiļi, viens nogalināts zirgs, 4 ievainoti gājēji un viens uguns-

dzēsējs, kas nejauši bija atradies notikuma vietā un mēģinājis nodzēst 2 degošus automobiļus. Meīnals runcis bija palicis sveķs un vesels.

Mineapolisā (Minesotas štātā — ASV) tiesas zālē tiesnesis sadusmojās uz kādu pilsoni, kas nebija noņēmis cepuri. Viņš to izrādīja no zāles. Tad tiesnesis uzaicināja 44. g. v. Džordžu Rodžu, kas bija izdarījis ielaušanos un zādzību, ieņemt vietu uz apsūdzēto sola. Neviens neatšaucās, jo izraidītāls bija pats Rodžs. Policija viņu meklē vēl šodien.

ASV zinātnieki pēc gadiem ilgā darba noskaidrojuši, ka amerikāņu suņi kļūstot arvien nervozāki. Kādā amerikāņu laikrakstā zinātnieki suņu īpašniekiem sniedz šādu padomu: «Ja jūsu suns izrāda nervozitātes pazīmes, ejiet pie psihiatra. Suna dvēseles stāvoklis ir viņa saimnieka dvēseles stāvokļa atspulgs, tādēļ nav izslēgta iespēja, ka abiem ir viena un tā pati sīlmība.»

Kāds Nuorleānas (ASV) laikraksts izsludināja konkursu par «Amerikas idlotiskāko seju». 5000 dolāru lielo prēmiju piešķīra misteram Džo Vilkinsam no Ostinas (Teksasā). Nedēļu vēlāk prēmētās personas advokāts ierosināja tiesas prāvu pret laikrakstu un pieprasīja 20.000 dolāru «sāpju naudas» par goda lau-pišanu. Misters Vilkins pierādīja, ka viņš par konkursu neko neesot zinājis, bet foto-

grāfiju redakcijai esot aizsūtījis sieva bez viņa ziņas.

Futbola sacīkstes Glazgovā (Skotijā) starp komandām «Rangers» un «Celtic» vienmēr rada skatītājos dziļus pārdzīvojumus. Policijai tādās reizēs ir daudz darba. Taču pēdējās sacīkstes noritēja neparasti mierīgi. Šveices laikraksts «Sport» par šo spēli sniedz reportāžu ar šādu virsrakstu: «Jauns rekords Glazgovā! Sacensību laikā tikai 30 arestēto!».

Pa «Dadža» materiālu pēdām

Kā ziņo TSP Būvmateriālu rūpniecības pārvaldes priekšnieks b. Jēgers, «Metafiziskie oļi» (skat. pag. gada 24. numuru) tā trāpījuši Garkalnes karjera priekšnieku Rasputinu, ka viņu nācies atbrīvot no amata. Taču tas nācis Garkalnei tikai par labu. Tagad karjerā nodibināta stingra kārtība un ne oļi, nedz arī grants vairs nevar mīklainā kārtā mainīt savas īpašības.

Rīgas rajona izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks P. Pavlovs ziņo, ka Skultes patērētāju biedrības vadībai neesot pa prātam tāda veida pudeles brāļu un to atbalstītāju rīcība, kāda aprakstīta žurnāla 2. numurā. Tāpēc veikalu darbiniekiem dots rīkojums nepārdot alkoholiskos dzērienus 1) iercibušiem pircējiem, 2) ārpus darba laika, 3) Zvejniekciema ēdnīcā.

Beidzot pienākusi atbilde no Guībenes kolhozu un sovhozu ražošanas pārvaldes uz pērnā gada 20. numurā ievietoto «Dadža» kon-sultāciju. Parvaldes priekšnieka vietnieks b. Ločmelis raksta:

1. Lai kolhozā «Rassvet» uzlabotu tehnikas glabāšanu, tur šogad uzcelš šķūni un savēdis kārtībā degvielu bāzi.

2. Lai uzlabotu remonta kvalitāti, LLT Atūksnes darbnīcās piltveidotu darbu organizāciju; tagad katrs strādnieks atbild par no-tekta mezglā remonta kvalitāti.

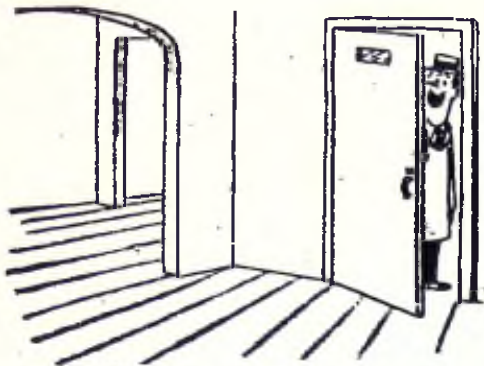
3. Kolhoza «Gaišais ceļš» valde nolēmusi E. Dambim turpmāk koptbainu vairs neuzticēt.

— KĀ REDZAT, VISA KONGO TAUTA STĀV AIZ MAMISI...

St. Srmabožova zīm.,
«Strābel», Sofija

ĀRZEMJU HUMORS

— Vai tu uz mani vēl dusmojies, dārgā!

DIKOBRAZ • HUMANITĒ DIMANCHE •
INFORMATĀ BUKUREȘTULUI • THE NEW
YORKER • PAESE SERA • QUICK

— Aukst! Tas ir, kā to nem... Ja runājam par mani, tad es ļoti slikti panesu karstumui!

BEC

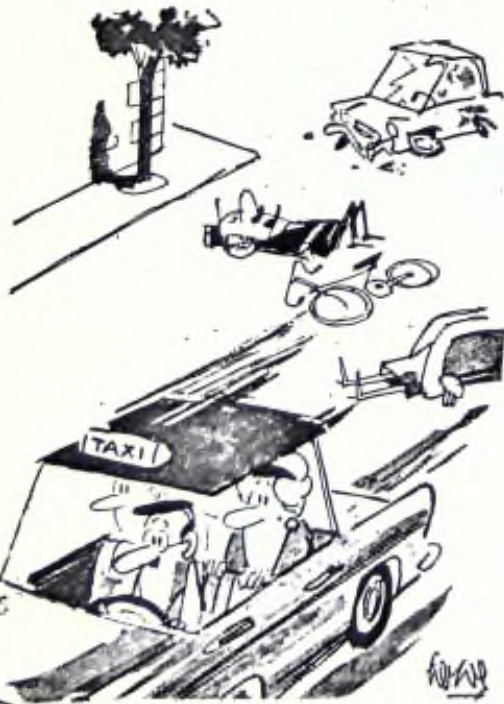
Bez vārdiem.

— Piedodiet, vai jūs gadījumā nesaat atradis āmuriņu!

— Visi apgalvo, ka viņš savam vecumam esot neparasti attīstīts.

— Ātrāk! Nokavēsīm traģēdijūt!

— Nosprolu, kāpēc, bet mūsu kasiera rīcība man šķiet divaina...

Журнал
«ДАДЗИС»

на латышском
языке

№ 4 (196) 1965.

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (redaktors), Pēteris Eteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, M. Limane, I. Līvšics, V. Mihailovs, H. Rukāns, E. Rusmanis, V. Valdmanis. Tehn. red. V. Sprīga. Lākrakata «Cīņa» izdevums. Iznāk 2 reizes mēnesī. Numurs maksā 20 kap. Redakcijas adrese: Rīgā, Valņu ielā 2. Tālruni: redaktoram 22-39-83, sekretāram 22-07-61, līdzstrādniekiem 22-18-28, 22-52-70, māksliniekiem 22-53-70. Iespiests Latvijas PSR Ministru Padomes Valsts preses komitejas Poligrāfiskās rūpniecības pārvaldes Paraugtipogrāfijā Rīgā, Puškina ielā 12. Salikts 1. tipogrāfijā «Cīņa» Rīgā, Blaumaņa ielā 38/40. Parakstīts iespiešanai 1965. gada 6. februārī. JT 00508. Pasūt. Nr. 144. Papīra formāts 72x108/16. 1 pap. loksne; 2 fiz. iespiedl.; 2,8 uzsk. iespiedl. Metiens 61.300. Manuskriptus atpakaļ neizsūniedz.

Pēdējā laikā imperālistu marionetes Kongo, Dienvidvjetnamā un citur ciet sakāvi pēc sakāves.

LAIKRAKSTU ZINA

— Nu grēku plūdi klāt!...